

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéé”

XXII. (LXXXII.) 24. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. JÚNIUS 11.

Készülünk Prágába

1978. június 22-e jelentős dátuma lesz a Keresztyén békekonferencia történetének. Ezen a napon kezdődik ebben az esztendőben megalakulásának immár húszadik évfordulóját ünneplő és azóta világméretűvé vált mozgalom V. nagygyűlésének munkája. A jelentős eseményre 500 küldöttet várnak Prágába a világ különböző pontjairól. A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsát 22 tagú református, evangélikus, orthodox és szabadegyházi lelkészekből és egyházi vezetők közül álló delegáció képviseli: hazánkban három római katolikus és egy unitárius megfigyelő is.

Olvasóink előtt ismeretesebb a Keresztyén békekonferencia átfogó törekvései és akciói, amikről az egyházi sajtó mindig hű tájékoztatást adott. Jól tudtuk követni az elmúlt évek során a mozgalmon belül azt az érvényesülő felismerést, hogy Isten cselekvése nem korlátozódik csupán az egyházra. Isten cselekvése az egész világra, az emberiségre vonatkozik, ezért a keresztyén szolgálatnak is általánosabbá kell válnia, az egész emberiséget érintő problémára kell irányulnia, szolidaritásban minden emberrel, különösen azokkal, akik erre rászorulnak.

Szinte a fülünkben csengenek még dr. Tóth Károlynak, a Keresztyén békekonferencia főtitkárának dunamelléki református püspökké választásakor székfoglaló beszédében vallomásszerűen elmondott szavai: a ma élő emberiség legátfogóbb ökumenikus törekvése az egész világ békevágya, amelyben a keresztyéneknek az evangéliumi üzenetből kapott elkötelezettséggel kell részt vállalniuk. A béke ugyanis nem politikai fogalom csupán, az evangéliumtól nem idegen ügy, hanem a bibliai üzenetnek egyik legalapvetőbb mondanivalója. A keresztyén békemunkának ebben van egyedülálló ökumenikus szolgálata. A Keresztyén békekonferencia ezért végez korunkban pótolhatatlan ökumenikus szolgálatot, mert a békeért, igazságosságért, enyhülésért tett minden keresztyén lépés a Krisztusról szóló bizonyosságtétel aktuális és sokak számára érthető formája.

A június 29-ig tartó tanácskozás fő témáját ezért fogalmazták így: „Isten szolidaritása hív — keresztyének a békéért, igazságosságért és felszabadításért.” Valóban nincs még egy ilyen fogalom, amellyel gyakrabban és a legkülönbözőbb helyzetekben és a legkülönbözőbb emberi csoportokban találkoznánk, mint a szolidaritás gondolata. Hogy erre mennyire szükség van, elég csak arra gondolni, mi ennek a szónak az ellentéte. Az elzárkózás, az érdektelenség, a közömbösség. Persze a szolidaritás fokozatai között is különbséget kell tenni. Van egyszerű szimpátia, szavakban kifejezett állásfoglalás és a tettekben kifejezett hathatós, gyakorlati segítség.

Az V. Keresztyén Béke-világyűlés főreferátumát dr. Andriamanjato madagaszkári református lelkész, a mozgalom egyik alelnöke fogja tartani. A hozzákapcsolódó három altéma így hangzik:

a) Enyhülés — leszerelés — együttműködés. Referátumában erről a kérdéssel a nyugatnémet dr. Herbert Mochalski, szintén a mozgalom alelnöke, tart előadást.

b) Az igazság és igazságosság fő kérdéseit Paulos Mor Gregorios indiai metropolita vizsgálja előadásában.

c) A harmadik altémáról — Felszabadítás és a keresztyének — Colin Winter namíbiai püspök fog szólni.

Akiknek megadatik, hogy részt vehetnek majd az ökumenikus megnyitó istentiszteleten, minden bizonnyal életre szóló élményben lesz részükhöz. Az igehirdetés a nagygyűlés bibliai vezérigéjéről hangzik el: „...hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára” (Lk 1:76).

Tamás Bertalan

A Mester iskolájában

Máté 26:36—46

Mielőtt igénk mellett belépünk a szenvedő Mester véres verejtékekkel megszentelt iskolájába, hadd idézzek néhány gondolatot a szenvedés szépségéről.

„A misztikusok mondják, hogy a kereszt vállunkkal együtt születik, együtt növekszik a testünkkel, senki azt rólunk le nem veheti. Az ember saját keresztjének foglyaként születik. Kempis Tamás mondja: a tökéletesség levéshez nincs más út, csak a keresztút. — A szenvedések homályba burkolt oltárlépcsők, amelyek Istenhez vezetnek. — Nincsenek értékesebb igazságaink, azoknál, amelyeket nagy szenvedéssel vásároltunk meg. — Minden betegség óramutató az élet számláján, amely mutatja, hogy Isten órája közeledik. — Az élet sohasem nagyobb és termékenyebb, mint a szomorúságban. Az élet éppen a szenvedések útján szent és kimeríthetetlen. — Szenvetés az alap, amelyből az ember mindent fölépített. A kultúra piramisa a szenvedések köveiből emelkedett a magasba. — Szenvetések nélkül a lelkünk elkérgesedne, mint ahogy az évekig ki nem feszített húr megkeményedik, az évekig nem játszott zongora lehangelődik. — A szenvedésnek köszönhetjük, ami jó van bennünk.” (Perlaki L. A szív filozófiája 89—90. oldal.)

Igénk nagy tanítása, hogy van szenvedés, amely elkerülhetetlen. Van elkerülhetetlen szenvedés, mely a bűn zsoldja. Isten kegyelmes, ezért minden őszintén megbánt bűnt Jézus érdeméért megbocsát. De Isten igazságos is. Kimondta: „Ki mit vet, azt is aratja.” Ez az aratás bűneink következménye sokszor már földi életünkben beér. Ilyen volt Dávid bűne is. Megbocsátott ugyan neki az Úr, de következményeit nem vette le róla.

Mi azonban nehezen tudjuk megállapítani, hogy melyik szenvedés a bűn zsoldja és melyik nem. Ne is kíséreltezzünk vele, mert könnyen igazságtal-

an ítélkezőkké válunk. A szenvedők sebére nem az ítélet sóját kell szórni, hanem a szeretet olajával kell azt kezelni.

Az elkerülhetetlen szenvedés a szentség útjának egyik része lehet. Istentől való, mert vagy Ő akarta, vagy megengedte, hogy így legyen. Ilyenkor nem az ok a lényeges, hanem a cél, melyet Isten a szenvedésben el akar érni.

Ilyen úton az Úr Jézus is járt, bár Őt nem Gecsemáné és nem a kereszt tette szentté. Szenvetés közben azonban mindinkább levetette magáról önkéntes megüresítésének jeleit. Legnagyobb szenvedései között lett a világ Megváltója.

Számunkra azonban van szenvedés, mely tulajdonképpen tisztítóút. Ha ez megvalósulhat, a szenvedés kicsinek tűnik a nagy dicsőséghez képest, amelyhez a szenvedés elvezet. Ezért lehet azt megtapasztalni, hogy nincs az az istentisztelet, mely olyan mély bűnbánathoz segíthet, mint a szenvedés. Bár szenvedés közben nem mindenki tudja kimondani a megtért gonosztevő szavait: „Mi ugyan méltán...” de annak, aki mégis kimondja, a szenvedés keserősége lépe-mézzé válik.

Aki szenvedései között nem azok okát találhatja, hanem azt keresi, hogy milyen célra lehet azt felhasználni, előre jut a szentség útján.

Igénk azt is tanítja, hogy van szenvedés, melyet egyedül kell hordozni. Ilyen volt az Úr Jézus szenvedése Gecsemánében. Ez a szenvedés a szentek szentje, ahová senkit be nem hívhatunk, ahol senkire nem számíthatunk. Egyedül kell tekerni a sajtót.

Hiába hívott az Úr maga mellé három tanítványt. Egyedül kellett a földre roskadnia. Egyedül verejtékezett. Egyedül sóhajtott. Egyedül kiáltott, mindent egyedül szenvedett el.

Nekünk is lehetnek olyan terheink, melyeket látszólag egyedül kell hordoz-

ni. Lehet, hogy némelyek meg sem értene a fájalmunkat. Lehet, hogy elmennének mellette, mint a példázatbeli pap és lévita. Olyanok is akadhatnak, akik kárörömmel mondanák: lássuk, mit tud, mire megy a hitével, imádságával... Ilyenkor kell igazán hívónak lenni, mert vizsgázzunk. Ilyenkor tűnik ki, hogy számunkra ki az első. Az én akaratom fontos-e, vagy Isten akarata?

Az is biztos azonban, hogy aki egyedül szenved is, nincs teljesen egyedül. Valahol van egy testvér, aki imádkozik érte. Valahol van egy szív, mely érte is dobog. Ezenfelül mindig számíthatunk az Úr Jézusra. Ő azt ígérte, hogy velünk lesz mindennap a világ végéig. Ez az ígértet nemcsak a tanítványoké, nemcsak az egyházi, hanem minden hívő drága kincse. Különösen a szenvedőké.

Igénk azt is tanítja, hogy minden szenvedés könnyebb, ha azt imádkozva hordozzuk. A szenvedő Krisztus imádsága tiszteletteljes. Szenvetés közben, fájalmakban mi könnyen kivetkőzünk magunkból, Ilyenkor nem vagyunk tekintettel az imádság legelemibb szabályaira sem. Türelmetlenkedünk, követelőzünk egészen az erőszakosságig. Az Úr Jézus nem ilyen. Ő leborult, mint egy főpap a nép bűnei alatt. Hány festőművészt ihletett meg ez a jelent! Milyen tiszteletteljes az Atyához való könyörgése. Úgy szól hozzá, mint jó gyermek az édesapjához.

Az Úr Jézus imádkozása erőforrás. Ennek az a jele, hogy erőt kapott a kereszt válllásához.

Nemcsak akkor hangzik el eredményes imádkozás, ha azonnal szűnik a fájdalom. Akkor is, midőn minden marad a régi, de az Isten akartában megnyugodva, türelmesen hordozzuk. Ezzel érettebb hitről teszünk bizonyosságot, mint amikor „hit által” rá akarjuk Istenre kényszeríteni a magunk akaratát.

Nem akkor vagyunk igazán erősek, amikor saját akaratunkat Istenre próbáljuk erőltetni, hanem amikor Isten akaratát alázatosan elfogadjuk.

Békési Pál

Erősödő kapcsolatok jegyében (III.)

A Szabadegyházak Tanácsának küldöttsége a Szovjetunióban

Május 10-én a moszkvai adventista gyülekezet vezetőségének meghívására Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke, Szakács József, az Adventista Egyház elnöke és Oláh Károly főpénztáros széles körű hivatalos testvéri megbeszélésen vettek részt.

A tárgyalások napirendjén az egymást közösen érdeklő kérdések szerepeltek. A szovjet testvérek tájékoztatást adtak az elmúlt idők eseményeiről és jelenlegi helyzetükről.

Palotay Sándor elnök testvér tájékoztatta a szovjet testvéreket a Szabadegyházak Tanácsában működő egyházak helyzetéről, munkájáról és egymáshoz fűződő kapcsolatukról. Leszögezte, hogy nincs szó elvi, sem szervezeti egyesítésről, csak arról, hogy egyenrangú felekként, tiszteletben tartva egymás hitelveit, képviseljük közös érdekeinket. Említette, hogy a Bibliatanácsban való jelenlétünk, illetve tevékenységünk milyen nagyfontosságú egyházunk életére.

A moszkvai adventista vezetőség felkérte a magyar delegációt, hogy ismertessék álláspontjukat a neutron bomba gyártásával kapcsolatosan. Tájékoztatót kértek, hogy a hívő Carter az USA elnökéeként miként viszonyul a kérdéshez. Mint a beszélgetés végén kitűnt, a háború és béke kérdése, a hívő ember társadalmi felelőssége, közös erőfeszítés a nem-vallásos emberekkel témakörben teljesen azonos nézetet vagyunk, és ez a tény a szovjet és magyar adventisták

e téren való közös cselekvését is biztosítja.

Mint köztudott, 1977. december 14-én Zagorszkban a szovjet egyházak vezetői felhívással fordultak a világ politikai vezetőihez a neutron-bomba gyártásának betiltása ügyében.

Jóleső tudni azt, hogy a szovjet adventista egyház képviselői ilyen fontos kérdésben pozitív álláspontot képviselnek és nyilvánítják véleményüket, ugyanis a fent nevezett felhívást három adventista vezető — név szerint Hugo Engo-Oengo presbiter, M. P. Kulakov lelkész, Viktor Kärmas presbiter — is aláírta.

A tárgyalás után istentiszteletre gyűlt egybe a moszkvai adventista közösség, ahol felkérésre mindhármán hirdették Isten igéjét. Az istentiszteleten a gyülekezet szépszámu kórusa felemelő énekekkel dicsőítette Megváltó Urunkat.

A szovjet testvérek felkérték a magyar delegációt, hogy bármerre járnak, vigyék el a moszkvai testvérek szívélyes üdvözlését és hazatérésük után a magyarországi adventistáknak adják át.

Kedves élmény volt, amikor a gyülekezet vezetője átadta az üdvözlőlevelet, a gyülekezet felállva fejezte ki szeretetét és tiszteletét.

Abban a reményben váltunk el a testvéri közösségtől, hogy az elkövetkező időben egymás áldására és segítségére tudunk lenni az egyházépítés szolgálatában.

Oláh Károly

Ébresztés emlékeztetés által

2 Péter 1:13

Isten sokszor és sokféleképpen szól az emberhez. A bölcs áron is megveszi az alkalmakat, hogy a megszólaló Istenre figyelhessen. Olykor azonban kábult álomba merülhet a lélek, s ebben az állapotban megszűnik az a képessége, hogy új üzeneteket, élményeket fogadjon be. Ilyenkor Isten a már bennünk levő, korábban szerzett ismereteket gerjeszti fel szívünkben, és így ébreszt fel bennünket.

Ismertem egy ifjút, aki korábbi hűségét elvetve, minden eszközzel arra törekedett, hogy Istentől és főleg, az ő jelenlétét megtestesítő gyülekezettől elszakadjon. Amikor életútja messzire vitte a szülői háztól, indulás előtt észrevéve a poggyászába rejtett Bibliát, dacosan vetette az otthonmaradásra itélt felesleges holmik közé. Úgy indult azután a messzeségnek, így élt hónapokon át idegen emberek között, idegen tájon, Isten Igéjétől, népétől távol.

Menthetetlenül bele is sodródott volna már a kicsapongások áradatába, amikor megegyeszer eleje állt az Úr. Emberünk legnagyobb megdöbbenésére és bosszúságára életre keltek emlékeztetésben a már elfeledett hitt ígeversek, aranymondások. Először megkísérelte elhessegetni magától az Isten hivatlan, lelkiismeret-ébresztő követeit, de nem sikerült győznie, visszaronthatatlanul legyőzetett. Az igék fényében meglátta nyomorult helyzetét, rút árulását, és egy csöndes éjszakán feltört belőle a visszatérő fiú gyógyulást szerző imádsága: „Atyám, vétkeztem ellened!”

Ha Istened téged is ébresztgetni akar a múlt emlékeinek felidézése által, ne utasítsd el közeledését!

Győri Kornél

Anyai hivatás – papi hivatás

Már elhervadtak az anyákat köszöntő csokrok. Mégis erőt vesz rajtam a hála érzése azért, hogy én is anya lehetek. Bámulom a férfiak fizikai erejét, szellemi kapacitását; most mégis örülök annak, hogy asszony, feleség, édesanya lehetek. Különösen azért látom ezt felülről jövő ajándéknak, mert tudom, hogy ebben nem mindenkinek lehet része. Van ugyan aki nem is igényli, nem tartja korszerűnek az anyaságot és beéri kevesebbel, mások saját hibájukon kívül nem lehetnek anyákká.

Asszony, feleség és édesanya lehetek, s hála az Úrnak, sokunkra hárul ennek a hármasságnak kötelessége. Ugy érzem, hogy ennek mindenképp eléget kell tennem, bár ez nem parancs; boldog vagyok, hogy tehetem, hogy lehet, hogy szabad élveznem ezt az ajándékot!

Az embereket figyelve, ismerek ügyes asszonyt, aki szinte minden vonatkozásban felveszi a versenyt a férfiakkal, sőt igyekszik megelőzni őket, de mint feleség, mint anya, nem jelent sokat. Ismerem kedves feleséget, de nem elég jó anyát, aki ugyan a férje kedvét keresi, de magukra hagyja gyermekeit. Láttam igen lelkiismeretes anyát, aki szinte elfelejtette, hogy férje is van, amikor megszületett a gyermeke.

A hívő nőnek van egy bizonyos többlete az Úr segítségével, s így össze tudja hangolni ezt a hármasságot, derék asszony tud lenni. „Értéke sokkal drágább az igazgyöngynél. Ura szívből bízik benne, vagyona el nem fogy” (Péld 31:10–11). Aki derekasan megállja a helyét az élet dolgaiban, és nevetve néz a holnap elé” (Péld 31:25). Kedves feleség is lehet valaki. „Szája bölcsességre nyílik és nyelve szeretetre tanít” (Péld 31:26). Ki lehet jó édesanya? „Olyan, aki a maga népét jól vezeti, gyermekeit engedelmséggel és teljes tisztességben neveli (1Tim 3:4). Mint a virágnak a nap sugar, olyan a gyermekeknek a derűs otthon. Akkor nem menekülnek otthonról, hanem vonzódnak haza. Leánykori olvasmányaimból maradt meg bennem az „Asszony a napfényben” c. könyv néhány mozzanata. A feleség kérdez: „Igazán jó feleség, édesanya vagyok?” A férj válaszol: „Igen, jó feleség, jó anya vagy, mert bármilyen sötétség vesz körül bennünket, te mindig napfényben élsz és napfényt árasztasz magad körül”.

Az anyai hivatás a legszentebb dolgok közé tartozik. Általa Isten teremő, alkotó munkájába vonja be az embert; az anyán keresztül gazdagítja, szépíti, formálja ezt a világot. A nő igazán csak az anyaságban bontakozhat ki, itt lehet teljessé.

A magyar szókincs talán a világon a legszebben, magasztos fogalmak kifejezésére is felhasználja az anya szót: édesanyám, édes anyaföld, anyanyelv, anyaszentegyház. Az anyai hivatás szépségét akkor látjuk, amikor karjukon ülő kicsinyeket hozzák ifjú édesanyák. A legszebb nyakék a nyak köré font gyermeki kar.

Társadalmi szinten sem közömbös az anyai hivatás. Államunk sokat áldoz az anyákért és gyermekekért: ezen túlmenően szeretetet, megbecsülést is kapunk.

A magyar nyelv ösztönös finomsággal „áldott állapotnak” nevezi az anyaságot. Lelkünk mélyén őrizzuk meg nyelvünk szép kifejezését, akkor nem érezzük nehézknek ezt a feladatot.

Fiatl édesanyák! Kössük magunkhoz szeretettel kisgyermekünket, s akkor akit szeretünk, szeretni fogják ők is; akit imádunk, imádni fogják majd ők is. — Visszaemlékszem, hogyan éltam az első gyermekem ragaszkodását. Átfogták a térdemet és gyermekes naívsággal azt mondták: „Téged veszlek el feleségül.” Ma is ragaszkodnak hozzám a maguk módján, s ennél valódiabb anyáknapi ajándékot nem is kaphatok. El kell követnünk mindent, hogy ez a jó viszony megmaradjon; értjük, velük kell imádkozni, beszélgetni mindenről, ami őket érdekli. Így józan életre szokhatnak minden vonatkozásban.

Az anyai hivatás nemcsak magasztos, hanem felelősségteljes is. Erre akkor döbbenünk rá, ha már felnőnek a gyermekek. Amilyenek az anyák, olyan lesz a jövő is, s talán azt is kimondhatjuk, hogy olyan lesz közösségünk jövője, amilyenek a benne élő édesanyák. Remégek, mert sajátmagamat is megítélem. Látom mulasztásaimat, de szívből szeretnék segíteni azoknak, akik még előtte állnak. A lelkiekre, az örökkévalóra irányítani a figyelmet, ennek lehetősége elsősorban az édesanyának adatott meg.

Mészáros Kálmáné

SZÁMOK A BIBLIA FÉNYÉBEN I.

A legutóbbi szerkesztő bizottsági ülésen kaptam azt a feladatot, hogy a számok világáról írjak a Biblia fényében. Bordás István nyugalmazott lelkipásztor testvér készítet nemrégiben egy tanulmányt, amelyben a bibliai jelzőszámrendszert vizsgálja. Tulajdonképpen három témát dolgoz föl a szerző tiszteletre méltó alaposítással: Jelszámok a Bibliában, a természetben és az emberben — majd a záró fejezetben Jézus Krisztus és a jelszámok kapcsolatát boncolgatja.

Ha jelszámokról beszélünk, sokan természetesen a szerencsés vagy szerencsétlen számokra gondolnak, babonás értelmezésekre, a számok mágikus erejére, kabalisztikus jellegére, és arra, hogy ha a Biblia számainak is hasonló jelentést tulajdonítunk, akkor az Ige, a Kinyilatkoztatás az „álmos-könyvek”, az asztrológiai irodalom szintjére süllyed, tehát mindenképpen ártunk a Bibliának. Persze minden biblia ember érzi, hogy bizonyos számoknak csak jelképes értelme lehet a Szentírásban. Ilyen szám pl. a Jelenések Könyvében szereplő 666, vagy a 12×12 000, a 144 000 stb. Ezeknek — különösen a 666-nak — aligha lehet valóságos számérték alapján értelmet tulajdonítani. Erdemes tehát a számokkal foglalkozni, mert a Biblia helyes üzenetét a számok jelképes értelme nélkül aligha lehet megtalálni.

Van persze még egy veszély — amellett, hogy valaki a Bibliát értéktelenebbnek, „varázskönyvszerű” régiségnek tekintheti — nevezetesen az, hogy belevezés a számokba, nagyobb jelentőséget tulajdonít nekik, mint a valóságos, amolyan bibliakutatóvá válik, s megfélekedezik arról, hogy a cél a megértett üzenet továbbítása, a bizonyítéktétel, mégpedig nem a számokról, amik csak az eszköz szerepét tölthetik be a közlésben, hanem a megfeszített Jézus Krisztusról. Mi a Krisztust prédikáljuk, nem meséket, nem számokat, nem jelképtant — és sorolhatnám —, de a mesék, a számok, a jelképek is érdekelnek bennünket — amennyiben elősegítik az üzenet jobb megértését, az evangélizációt.

Igen tiszteletre méltó az a kutatás, amit ebben a kérdésben Bordás testvér végzett, most azonban mégsem ezt kívánom ismertetni, hanem általában szólni a bibliai számokról.

Bevezetésképpen néhány szót a számrendszerekről. A valós számokat valamelyik természetes szám hatványai szerint szokták rendezni a jobb áttekinthetőség kedvéért. Hogy milyen számrendszerben gondolkozunk, az attól függ, hogy melyik számot választottuk alapul. Ma leggyakrabban a 10-es számrendszert használjuk, a modern ember számára évszázadok óta ez bizonyult a legpraktikusabbnak. Az ősi azonban a 2-es számrendszer. A mi évszázadunk azt is bebizonyította, hogy ez a rendszer nemcsak azért érdekes, mert ősi, hanem azért is, mert jobb, praktikusabb, mint a tízes. A modern számítástechnika ezt a számrendszert használja. (Egy kis kitérő: Nem biztos, hogy rosszabb a régi, mint a megcsúszott új. Mi ugyan a 10-es számrendszert érezzük közelebbinek, de ez nem jelenti azt, hogy az a jobb abszolút

értelemben. Az ősi — ugyan ki találta ki?! — kettes számrendszer ma reneszánszát éli és az óriás-komputerek alaprendszeré.) Számos előnye van a másik ősi számrendszernek, a 12-esnek. (Sokan egy rendszernek tekintik a 10-est és a 12-est.) Csak egy ezek közül: Ha a 10-et 2-vel osztjuk, páratlan számot kapunk, ha a 12-t osztjuk kettővel, páros számunk marad, ami tovább osztható akár kettővel, akár hárommal. Tökéletesebb a rendszer. A 12 osztói: 2, 3, 4, és 6. A 10 osztói: 2 és 5.

A 12-es számrendszer számos ősi emléke él napjainkig: A nap 24 órából áll (2×12), az óra 60 percből, a perc 60 másodpercből. A különböző ősi mértékek (nálunk már alig használatosak) vallanak e számrendszer ősiségéről. A nyelvek közül jónéhány őrizte meg a tőszámnevek egyedi nevét 12-ig és nem tízig (twelve, zwölf stb.).

A Biblia használja természetesen mindkét számrendszer számait, és használja további jelszámokat — éppúgy, mint a keleti mesék vagy a számok „bűvös” hatásával foglalkozó „szak-könyvek”. Az alapszámokon túl a négy alapművelet segítségével előállítható számok is lehetnek jelképesek, sőt a két számrendszerből kiemelt egy-egy szám egymásra hatása (összeolvasztása) sem véletlenszerű. Erre a legjobb példa a 12×12 000, ahol a 12 egyszerűen a teljességre utal, ezt különösen hangsúlyozza a 12×12. A szám tömegszerűségét jelzi a 10-es számrendszerből hozzávetett 1000, ami egyszerűen annyit jelent, hogy sok. Az eredmény a 144 000 jelentése tehát: nagy tömeg, amelyben mindenki ott van, akinek ott kell lennie, és senki sincs ott, akinek nem kell ott lennie, a „betelt szám”.

Való igaz, hogy az emberiség története során a számokat (bizonyos mértékig ez napjainkig így van) egy furcsa sejtlemes bűvkör övezte. A természeti törvények, törvényszerűségek fölismérése azt sugallta, hogy a világban rend van. A rendet könnyű volt a viszonyítás alapján regisztrálni. A viszonyítás eszközei pedig a számok. Az ókori filozófia a törvény kifejeződését a számokban látta. A számok tehát a lényegét, a valóságot próbálták leírni. Azok a számok, amelyek valamilyen törvényből voltak levezethetők, különös jelentőséget kaptak, szerencsés vagy szerencsétlen, rendet vagy rendetlenséget stb kifejező jelképekké is váltak. Amikor a számok „elszakadtak” a törvényről, „külön életre keltek”, természetszerűleg jelentkezett az a veszély, hogy a törvény helyébe lépjenek, hogy a számnak tulajdonítsák az erőt (esetleg bűverőt), hogy önálló hatalomra tegyenek szert. Kialakult a babona, a varázslás, a számokkal való manipuláció.

A Biblia szerint Isten a világ teremője és fönttartója. Ő bizonyos törvényeket helyezett a világba. Ezek a törvények számokkal leírhatók. És mit tett az ókori ember? Istenről nem akart tudni. A törvényt látta, a törvényt leíró számokat (már amelyiket) ismerte. Az erőt, a törvények, törvényszerűségek érvényesülését a számok bűvűhatásának tekintette, azaz Isten helyére tette a számokat. És mit tesz a mai ember?

Nagyjából ugyanazt: Istenről nem akar tudni, a törvényt látja (egyre jobban), számokkal leírja, s bűszkén vallja, hogy a számoknak nincs bűvereje, nem a számok uralkodnak a világ fölött. Se nem Isten, se nem a számok: akkor ki, vagy mi? A törvények, a természeti és erkölcsi törvények. Szóval egyet lépünk vissza. Azt már látjuk, hogy nem a számok. Most egy „fejtettebb” balgaságot állítunk: a törvények uralkodnak — s ezt értelmesnek véljük. A Biblia szerint a számokkal leírható törvényeket Isten helyezte a világba, és Ő uralkodik, egyelőre e törvények szerint. De Ő, aki ezeket a törvényeket adta, fenntartja a változtatás jogát, s ha szükségesnek látja változtat. Erre utal a Szentírás, amikor a régi (jelenlegi) anyagvilág „átlényegüléséről”, az ember szellemi testbe öltöztetéséről is hasonló dolgokról beszél. A számok tehát a törvények leírására alkalmas jelek. Nincs hatalmuk, csak a következőket törvények jelei — ha tetszik Isten által adott jelei. És mint jelek (a számértéktől elvonatkoztatva) még egy szerepet betölthetnek: visszautalhatnak a valóságos törvényre, az erőre — ami a szellemvilágot illeti — a negatív és pozitív mögöttes erő egyaránt. Ilyen felfogásban is használ számokat a Szentírás. Visszautalhatnak Istenre, de visszautalhatnak a Sátánra is. Ez a pozitív vagy negatív „visszautalás” más irodalmi termékekben, vagy épp a népmesékben is megfigyelhető, bár nem olyan nagy következetességgel, mint a Bibliában. Vegyünk pl. a meséket: 3 királyfi, a szegényember 3 fia, 7 törpe, 7 gida, 12 királyfi vagy királykisasszony, 12 öregasszony (a világ bölcsességét őrzik), vagy épp 12 rabló. A mesében is kétféle mögöttes szellemi hatalom van, negatív és pozitív. Sárkányok, boszorkányok, de jótévő öreganyók, táltosok, vagy épp óriások. A kettő a mesében is a világ száma. Az egyik az un. valóságos, a másik a szellemi, vagy az egyik a jó, a másik a rossz. A szellemi jó és a fizikai jó összefog a szellemi rossz és a fizikai rossz ellen. Az egyik (felső) világból a másikba (alsó) kúton keresztül lehet lejutni. Az alsóból sokszor úgy kerülhet valaki fel, hogy az „égig érő fára” mászik. — És sorolhatnánk. Hány és hány párhuzam. A számok 3, 7, 12 stb. megtartják állandó jelentésüket. Nem feltétlenül a pozitív-negatív viszonylatban, de valamilyen szempontból mindegyikben. A 12 rendszerint pozitív szám, de negatív módon is jelölheti a teljességet (pl. 12 rabló, 12 fejű sárkány). Ugyanez elmondható a többi jelszámról is.

A számoknak tehát van valóságos és jelképes értéke. Eddig mindössze felvetettük a problémát. A továbbiakban megkíséréljük összefoglalni, hogy mit üzen az Úr a számok által a Szentírásban? Ezt a gondolatort hadd fejezzem be azzal, hogy ne úgy tanulmányozzuk az Írást, mint azok akik úgy vélik, hogy annak ismeretétől függ üdvösségük, hanem mint akik tudjuk, hogy az ismeret kevés. Az Úr életünket vizsgálja. A számok boncolgatása is csak annyit ér, amennyiben elősegíti az Ige jobb megértését és ennek nyomán a gyümölcsözőbb életet.

Ifj. Almási Mihály

Tavasszal történt...

A tavaszi nap szokatlan hőséggel hevítette a levegőt. A zsúfolt gyülekezeti teremben is fullasztó volt a meleg, de most ezzel senki sem törődött.

Feszült figyelemmel nézték a bemerítő medencét körülülő fehérruhásokat, akik közül napbarnított arcával különösen kitűnt az a magas férfi, akinek az oldalán üresen lógott a bemerítő ruha egyik ujja. A bemerítés után néma csönd támadt a teremben, amikor ez a rokkant férfi állt elő, hogy bizonyosságot tegyen megteréséről.

Az első szavaknál még akadozott a hangja, de lámpalázát hamar leküzdve, határozott hangon mondta el történetét.

— A munkahelyemen mindig ott voltam, ahol meg kellett fogni a munka nehezebb végét. Mindig bíztam erőmben, ügyességemben. Kimosolyogtam, ha valaki figyelmeztetett, vagy óvatosságra intett. Magabiztosan fogtam hozzá mindenhez, mint akivel nem történhet semmi baj. Hányavetiséget azonban olyan törvényszerűen követett a bűnhődés, mint a nap elé úszó sötét felleget a félhomály.

Munkavezetőmet szelíd, csöndes és elővigyázatos magatartásáért ki nem állhattam, hívó volta miatt pedig lenéztem, s nem egyszer ki is gúnyoltam. Munkatársaimmal is állandóan összehúztam. Mindig vártam, hogy viszonz-

zák gorombaságaimat, de amikor ez rendre elmaradt, még dühösebb lettem.

Igen borsos volt a hangulat azon a napon is, amikor egy alig ismert, új munkagépet próbáltunk ki. Nem érkezett még időben a szerelő, a munka viszont sürgetett, ezért beindítottuk a gépet. Egy ideig nem is volt semmi baj, egyszer azonban a gép eldugult, nem működött tovább. Én szokásomhoz híven akkor is ugrottam, hogy megszüntessem a bajt, de munkavezetőm tőle szokatlanul hangosan rám kiáltott, hogy bele ne nyúljak a gépbe. Meglepődtem, s egy pillanatra megállított a kezem a levegőben, de azután mégis leszereltem a zárólemezt. Ekkor a munkavezető melém ugrott és kétségbeesetten kiáltotta: — Forognak a kések, bele ne nyúlj! — Én azonban oda sem figyeltem, benyúltam a gépbe. Abban a pillanatban erős ütést éreztem a kezemem, forróság öntötte el a karomat, azután elvesztettem az eszméletemet.

Csak a kórházi ágyon tértem magamhoz. Első pillantásom az ágyam mellett ülő munkavezető szánó tekintetét rögzítette. Mióta kihozták a műtőből, nem mozdult el az ágyam mellől.

— Sokáig aludtál — mondta — és olyan nyugtalanul, mintha dulakodtál volna valakivel.

Gondolkodásom még nem tisztult ki

teljesen az altatás után, csak halványan emlékeztem arra, amit lidéres álomomban láttam. Ott álltam ismét az eldugult gép mellett, bele akartam nyúlni, amikor egy fehérruhás alak — kezében villogó karddal — elélem állt és nem engedte, hogy a gépbe nyúljak. Birokra keltem vele. Mikor hozzáérttem, úgy poc-cintette le magáról a kezemet mint a pelyhet. Azt mondta: őt Isten küldte, hogy eltávolítsa a gép mellől. Én nem engedtem neki, tovább erőszakoskodtam vele. Megragadtam a ruháját, hogy félre töljam az utamból. Ekkor felém sújtott kardjával és levágta az egyik kezemet.

Az emlékezésből ocsúdva — nem tudva, hogy mi is történt velem — föl akartam emelni a kezemet. Ekkor vettem észre, hogy az egyik karom hiányzik. Valóban azt hittem, hogy a fehérruhás vágta le. Később értettem meg, hogy az csak álom volt. De csakhamar rádőbentem, hogy munkavezetőm figyelmeztetésének semmibe vételével Isten óvó szeretetét utasítottam el magamtól. Engedetlenségem drága bére lett fél kezem elvesztése. Mégse gondolja senki, hogy most azért állok itt, mert rabul ejtett a félelem súlyos balesetem miatt. Azért vagyok itt, mert megértettem Isten lelket megment és védő szeretetét. Erzem, hogy a Szentlélek által rideg, engedetlenségem szívem föléledt, s a ráhulló krisztusi vér megtisztított, engedelmissé tett teljesen.

Lejegyezte: Both Ferenc